

Komunikat^I

Od sześciu tygodni trwają nieprzerwanie strajki w całym kraju. Objęły one dotychczas kilkaset zakładów pracy, przy czym zdarzają się przypadki dwukrotnych strajków w tych samych zakładach. Pod naciskiem załóg pracowniczych władze przyznają podwyżki strajkującym w różnych wysokościach, zależnie od zakładów pracy. Ogromna większość zatrudnionych tych podwyżek nie otrzymała. Władze konsekwentnie starają się też przeciwdziałać żądaniom strajkujących: przeprowadzenie nieskrępowanych wyborów do Rad Zakładowych lub uznania za reprezentację załóg Komitetów Strajkowych, Wolnych Związków Zawodowych lub Komisji Robotniczych.

Strajki są obecnie jedyną obroną strajkujących przed potężniejącym wyzyskiem i strajkujące załogi czynią tak, jak najśluszej. Tworzy to jednak nową sytuację. Ustawiczne strajki oraz dezorganizacja aparatu zarządzania anarchizują całą gospodarkę. Trwające nieprzerwanie, zapowiadają na przyszłość podwyżki cen i powodują, że uzyskany w walce wzrost zarobków rychło okaże się niewystarczający. Wielka część zatrudnionych nie otrzymała i tych ograniczonych podwyżek. Szalejąca inflacja coraz cięższym brzemieniem przydusza całe społeczeństwo, a drastyczne ograniczenia dostaw towarów stawiają Polskę przed widmem głodu.

Komunistyczne władze PRL nie potrafią znaleźć żadnych rozsądnych dróg wyjścia. Co najwyżej dokonują znów zmiany personalnej na szczytach PRL i nieszczerze obiecywać będą wszystkim, aby tylko im zaufać.

Rzeczywiste rozwiązanie znaleźć może tylko naród polski. Wymaga to jednak przyspieszonej samoorganizacji społeczeństwa. Ważną jej częścią jest stworzenie Wolnego Ruchu Związkowego, powstałego na drodze przekształceń istniejących związków zawodowych lub w oparciu o uformowane już grupy Wolnych Związków Zawodowych, Komitety Strajkowe i Komisje Robotnicze.

Zanim pod nadzorem społeczeństwa dokonana zostanie zasadnicza reforma gospodarki, konieczne jest podjęcie bezpośrednich środków zaradczych, które powstrzymają szalejącą drożyznę i uporządkują gospodarkę.

Kierownictwo Akcji Bieżącej Konfederacji Polski Niepodległej postuluje, aby:

- natychmiast wstrzymać całkowicie eksport żywności. Dopiero po zaspokojeniu potrzeb społecznych wznowić go w usprawiedliwionym wymiarze;
- zmienić zasadniczo relacje cen i płac tak, aby każdej rodzinie zapewnić godziwe utrzymanie. Najlepiej dokonać tego na drodze kilkustopniowej, radykalnej obniżki wszystkich cen w taki sposób, aby zachować między nimi należyte proporcje ekonomiczne. Równocześnie należy zachować dotychczasowe płace, ewentualnie z określeniem zrozumiałego społecznie pułapu najwyższych zarobków;
- gorszym rozwiązaniem, bo napędzającym inflację, ale ostatecznie możliwym do przyjęcia, jest zamrożenie cen, przy równoczesnym wzroście zarobków wszystkich zatrudnionych oraz podwyższenie rent i emerytur.

Środki na spełnienie wyżej wymienionych postulatów są, trzeba tylko chcieć po nie sięgnąć. Potrzebne, celem radykalnej poprawy warunków bytowania fundusze, uzyskać należy przez:

- wstrzymanie eksploatacji gospodarki polskiej przez ZSRR, rewizję niepełnoprawnych umów PRL-ZSRR, zaprzestanie współfinansowania imperialistycznej polityki ZSRR, a w szczególności poprzez nakłady na brojenia i pomoc dla kontrolowanych przez ZSRR partii komunistycznych i krajów takich, jak Wietnam czy Angola;
- zaprzestanie finansowania i rozwiązanie całego aparatu ucisku i kontroli społeczeństwa, a

^I BU 02202/24, Teczka pracy "Wzdrgę", t. I, s. 130-131.

więc Służby Bezpieczeństwa i specjalnych, antynarodowych formacji MO, wojsk wewnętrznych oraz aparatu PZPR. Zwolniony w ten sposób blisko milion ludzi należy skierować do pracy produkcyjnej, a zaoszczędzonymi wielusetmiliardowymi kwotami, idącymi na ich utrzymanie, zaspokoić rzeczywiste potrzeby społeczne.

Kierownictwo Akcji Bieżącej apeluje do całego społeczeństwa, aby solidarnie domagało się wypełniania tych postulatów. Otworzą one drogę do rzeczywistej poprawy sytuacji panującej w PRL.

Kierownictwo Akcji Bieżącej
KPN